

Ūkė Pūkė nubunda

Drégnas rudens vėjas šniokštė tamsiose Liepojos gatvėse. „Atsargiai! Vėjas!“ – Ūkė Pūkė sutrikusi perskaitė užrašą ant įspėjamojo ženklo, i kurį vos neatsitrenkė.

„Kaipgi man išvengti vėjo, jeigu jis TOKS smarkus?“ – svarstė Ūkė Pūkė. Ji nerimavo, kad pavėluos į susitikimą. „Idomus miestas... Toks vėjuotas“, – tipendama pirmyn tebemastę apie keistąjį ženklą. Bet vėjas nepaliko pelėdžiukės ramybėje: čiupo ją ir ēmė purtyti, purtyti, purtyti...

– Labas rytas, Ūke Pūke! Oi, tu mano miegale, laikas keltis, gana jau sapnuoti! – Kristupas iškėlė savo mėgstamiausią žaisliuką iš šilto patalo, apsikabino ir nubėgo į vonią atliliki svarbių ryto darbų – išsivalyti dantų ir nusiprausti po dušu.

– Kai tavės nebuvo, valydamasis dantis aš labai liudėdavau – juk paprastai mes visada darome tai kartu, – makaluodamas po burną dantų šepetėliu Kristupas bandė palaikyti pokalbj su Ūke Pūke, be kurios net ir miegoti neidavo. O ji visai netrumpai viena pati buvo pasilikusi Italijoje, prie nuostabiojo Komo ežero.

– Nieko, nieko – čia tau buvo kaip kokia neilga kelionė darbo reikalais, – niurnėjo Kristupas, apimtas kuo puikiausios nuotaikos. – Mano žaislas labai protinges, kelionėse apsieina be manęs, nes man dar tik devyneri, – juokėsi berniukas.

Iš to smagumo trupučiuką dantų pastos jis išspaudė ir ant Ūkės Pūkės snapelio, o tada paskelbė:

– Dantgraužių puota Kristupo ir Ūkės Pūkės burnose oficialiai baigta – bük pasveikinta, nauja diena, mūsų dantukai švarūs, o burnos kvapas gaivus!

Meiliai suglaudę skruostus, abudu bičiuliai džiugiai išlékė iš vonios ir pasileido ten, iš kur sklidė gardus blynų kvapas. Tai reiškė, kad mama, kalp visada, parodė savo meistriškumą – ant stalo jų jau laukė skaniausia pusryčiai.

Ūkės Pūkės pagrobimas

Kol Kristupas pasigardžiuodamas vieną po kito dorojo blynus ir laužydamas sveikos mitybos taisykles barstė juos cukrumi, prie stalo, niūniuodamas smagią dainelę, prisėdo mažasis broliukas.

- Broli, žiūrėk, kas ten už lango, – mostelėdamas rankute lango pusėn, mažylis gudriai nukreipė Kristupo dėmesį.
- Ten nieko néra, – atsakė Kristupas ir kaip niekur nieko pusryčiavo toliau.
- Man nesinori valgyti, – pareiškė mažylis ir kaip kulką nulékė į savo kambarį antrame aukšte.
- Ei, o kur Ūkė Pūkė? – sušuko Kristupas. – Tu paémei? Tu tikras mažvaikis! Mažvaikis! – piktais rėkdamas Kristupas nusivijo brolij, bet šis jau buvo spėjęs Ūkė Pūkė įsinešti į savo kambarį ir paslėpti. Puiki nuotaika išgaravo akimirknsiu.
- Kodėl taip elgiesi, maaaažvaik? – kliegė Kristupas. Jis tikrai nenorėjo darsyti netekti savo mėgstamo žaislo.
- Mama, padék – brolis mane puola! – mažylis griebėsi gynybos. Vėl nukreipės dėmesį, mikliai užsirakino.
- Veltui Kristupas trankė brolio kambario duris. Jis žinojo, kad Ūkei Pūkei pavojus negresia, brolis jai nieko nedarys, tačiau toks negarbingas elgesys jį siutino.
- Tu man už tai sumokési DU eurus! – bambėjo Kristupas. Tada pasiémė kuprinę ir nulipo į prieškambarį – reikėjo rengtis ir eiti į mokyklą.
- Kai grįšiu, kad Ūkė Pūkė būtų mano kambaryste, lovoje!

Nematytas kambarys

J aunėlis, regis, tenorėjo paerzinti brolj, nes vos Kristupas išėjo, Kasparas pamiršo ir Ūkė Pükę. Pamiršo ir nuskubėjo į brolio kambarį žaisti su kitais žaislais.

Ūkė Pükė čia dar nebuvo lankiusis. Kasparo kambarys buvo geltonas, ant sienos – plakatai su piratais, grindys pribarstytos lego kaladėlių, o ant rašomojo stalo dunksojo įspūdingo dydžio akvariumas su jvairiaspalvėmis žuvytemis. Buvo čia ir būgnas, šokdynė, žaislinis kasos aparatas, keli sviediniai, kojinė... Visko tiek daug – šis kambarys labai skyrėsi nuo Kristupo kambario, kuriamo vyravo kone pedantiška tvarka. Kai užaugs, Kristupas bus išradėjas – sumanys ir padarys naujoviškų dailikų. O Kasparui patinka futbolas ir būgnai – tai nenuoramų berniukščių pomégiai.

„Tai mat, kokie jie skirtini“, – pamanė Ūkė Pükė.

Ramiai sau tyrinėdama nematyta kambarj ji išgirdo, kaip iš namų išeina ir Kasparas su mama. Pelėdžiukė liko viena. „Na, ką gi, visa diena namuose – man vienai“, – apsidžiaugė ji ir smagiai sumosavo sparnais.

